

nalazi i kojega želi spasiti. U navještenju i u skrovitosti jaslica počinje novo vrijeme u Novi savez. Svi veliki događaji koji slijede u širenju radosne vijesti svoj početak imaju u Mariji pa tako i današnje Evanđelje koje pred nas stavlja Isusovo rodoslovlje iz Matejeva evanđelja.

„Rodoslovlje muškaraca koje ima svoju važnost u odnosu na povijest svijeta, ali unatoč tomu, na kraju je Marija, ponizna djevica iz Nazaret, ona u kojoj se događa novi početak, u kojoj iznova započinje čovječanstvo.“ (J. Ratzinger)

S Marijinim pristankom „... neka mi bude po tvojoj riječi!“ (Lk 1,38) Marija je započela novi, bolji svijet. Po Mariji je omogućena

kommunikacija Boga i čovjeka. Marija je vrata kroz koja Bog k nama silazi i mi k Bogu uzlazimo.

Eto zašto Crkva časti i zaziva Mariju u svim svojim djelima. Za istinske kršćane vjernike ne postoji drugi program osim ovoga da vršimo volju Božju. To je program Sina Božjega koji je postao sin Marijin. To je bio program i službenice Gospodnje koja je postala Majkom Božjom, a po bogomajčinstvu i majka svih nas. Zato neka nam Marija bude primjer i poticaj u ovoj devetnici Božiću da odgovorimo i mi „da“ njezinom Sinu te da poput svete nazaretske obitelji stavimo Isusa u središte našeg života i naših obitelji.

Sveti Josip i njegova godina

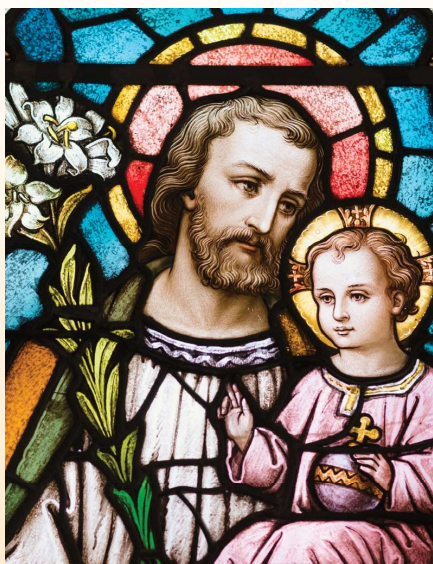
fra Josip Jurić Šolto

Papa Franjo je 8. prosinca 2020. godine, apostolskim pismom „Očinskim srcem“, posvetio aktualnu crkvenu godinu zaručniku Blažene Djevice Marije – sv. Josipu. Proglasivši ovu godinu Josipovom godinom, Papa svima nama upućuje poziv da meditiramo o ovom svecu o kojem govori svega nekoliko redaka Novoga Zavjeta. Iako je malo prisutan u evanđeoskim spisima, to nipošto ne znači da je sv. Josip manje važan u ostvarenju Božjeg nauma spasenja koje se u konačnici dogodilo začecem, rođenjem, smrću i uskrsnućem božjeg Sina Isusa Krista. Ovaj svetac dostojan je tolike časti da poslije Isusa i Marije dobiva najpovlaštenije mjesto u povijesti spasenja.

O svetom Josipu možemo nešto saznati iz biblijskih tekstova. Primjerice, evanđelist Matej spominje kako se: „Jakovu rodi Josip, muž Marije, koja rodi Isusa koji se zove Krist.“ (Mt 1, 16). On je bio čovjek iz roda Davidova, bio je „sin Davidov“ iz čijeg će se koljena roditi obećani Mesija. Evanđelja ga opisuju kao osobu koja se odlikuje pravednošću, srčanošću, vrhunskim primjerom pouzdanja u Boga, čovjekom kojem je „ono Božje“ na prvom mjestu, a prije svega vjera i poslušnost. Josip je čovjek krjeposti, čovjek vrlina kao što su skromnost i samozatajnost, radišnost i brižnost, pravednost i hrabrost u pouzdanju u Boga te u preuzimanju rizika u dilemama. S druge strane, on je čovjek koji pošteno radi kako bi pošteno zaradio kruh svagdašnji. Kad se sve ovo poveže u jednu cjelinu, može se zaključiti kako Bog traži uistinu samo one osobe koje znaju napraviti ravnotežu između onog nebeskog i onog zemaljskog. Da bi ostvario obećano Spa-

senje, potreban mu je bio čovjek poput Josipa, muža vrijednog i neporočnog, čovjek koji će se znati nositi s vjerojatnim problemima koji će proizići iz trudnoće „po Duhu Svetom.“ Bogu je trebao netko tko će, ne toliko iz ljubavi prema Mariji, nego upravo iz ljubavi prema Njemu, prihvatiti i „korak po korak“ ostvarivati plan spasenja. Josip je bio perfekcionista ljubavi. On je ljubio i Mariju i Boga. Da ih je ljubio i vjerovao im, svjedoče nam Evanđelja. U početnom šoku što je njegova Marija trudna, htio ju je ostaviti zbog te spoznaje i bio je

poput svakog „normalnog“ sunarodnjaka. Po ljudskog logici zaslužila je kamenovanje. Tim više što je u sve to stavljala Boga da bi prikrila svoj nemoral. Josip si je dao vremena i iz toga je proizlazila njegova krjepost skrivena u riječima: „Ljubi bližnjega svoga kao sebe samoga.“ On Mariju ne želi izvrgnuti sramoti i smrti. Pogotovo ne pred svojim sunarodnjacima jer je znao kakvi su. Umjesto agresije i ljutnje on promišlja o problemu i prihvaća biti Isusov poočim, ali tek kad mu se Bog objavio u snu. Ako je to Božje djelo, Bog će se za to pobrinuti. Vjernost i ljubav prema Bogu učinili su od Josipa brižnog čuvara, skrbnika i oca našvjetije obitelji.

Što mi kao vjernici možemo naučiti od ovoga sveca pravednika? Papa Franjo je u najbolje vrijeme odlučio baš ovu godinu slaviti kao godinu svetoga Josipa. Možda nismo svjesni svih briga i problema, ali prolazimo tešku krizu i na duhovnom i na fizičkom planu. Muči nas neizvjesnost oko

trajanja aktualne pandemije, nesаница jer ne možemo mirno spavati nakon ožujskog, a potom i prosinačkog potresa, prevlast svjetovnog nad duhovnim i sl. Ukratko, strah i neizvjesnost stalno su tu i postali su egzistencijalni dio nas samih, naših obitelji i naših zajednica. I sveta Obitelj je prošla mnoge strašne stvari. Gdje je u svemu tome Bog? Pitanje je kako bi to završilo da se Bog nije pobrinuo da Mariji i Isusu podari oslonac zaštite i spasa u osobi Josipa.

Neka nas sveti Josip nauči pošteno raditi i zarađivati za svakodnevni kruh, kako se brinuti za svoju obitelj i kako Božje inicijative i planove stavljati ispred svojih često nepotrebnih očekivanja i traženja. Sveti Josip primjer je istinskog vjernika koji sve stavlja u ruke Božje i dopušta Bogu da vodi njegov život. On je taj ljubljani otac, otac pun nježnosti, poslušni otac koji prihvaća, otac kojeg resi kreativna hrabrost, marljivost. On je paradigma čovjeka vjernika koji prolazi nezapaženo, čovjek svakodnevne prisutnosti i čovjek povučen u skrovitost, ali ne kako bi pobjegao od problema i zla u svijetu, nego kako bi se u tišini sobe i miru našao u suradnji sa svojim Bogom. Neka nam svima na srcu budu ove Josipove krjeposti: skromnost, samozatajnost, radišnost, brižnost, pravednost i hrabrost. Sve one dolaze iz susreta i pouzdanja u Boga. Ako smo u ovo teško vrijeme i izgubili životni smisao, one će nam pomoći da se vratimo našem izvoru smisla života, a to je Bog. Poput svetog Josipa, kad smo u nekoj dilemi, krizi ili problemu, „usnimo“ u Boga i dopustimo mu da nam progovori. Uvijek iznova treba osluškiivati tihi Božji glas u nama, a prepoznat ćemo ga po tome što od nas traži osobni odgovor, odgovor koji je među mnogim ponuđenim možda najmanje atraktivan i isplativ i, zacijelo, najteži. Bog i nama, kao i Josipu kaže: „Ne boj se! Preuzmi rizik saveza sa mnom. Neću te ostaviti.“

Što smo naučili u pandemiji koronavirusa?

fra Valentino Radaš

Posljedice koronavirusa, direktno ili indirektno, svi osjećamo. Ljudi su prestrašeni. Strah ne zaobilazi ni vjernike pa su se našli u iskušenjima. Svećenici i vjernici stoje pred velikim izazovima, trude se prilagoditi situaciji ne zapostavljajući svoju duhovnu dimenziju. U pitanje je, u vremenu trajanja pandemije koronavirusa, došla i autonomija Crkve u odnosu na državu. I državi i Crkvi dobro građana je na prvom mjestu. Svakako, djelovanje Crkve u vrijeme pandemije treba biti još revnije.

Papa Franjo govori o tome kako koronavirus nije jedini virus koji nas je zahvatio. Postoje, naime, raširene bolesti društva koje je moguće nadvladati gradeći zajedništvo, prihvaćajući one najmanje i vrednujući ih kao najveće. Važno je, dakle, poštivati dostojanstvo svakoga čovjeka koji je stvoren na sliku i priliku Božju. Iznad svega, potrebno

je osloniti svoj život na čvrsti temelj koji ostaje nepoljuljan u vrijeme životnih oluja. Taj temelj je Isus Krist koji nam daje životnu sigurnost i nadu.

Pandemija koronavirusa nije otkrila samo ono što je negativno, nego i ono što je pozitivno. Prije svega možemo uočiti kako smo, pogođeni pandemijom, osjetili svoju nemoć. Shvatili smo da ne možemo sami ići naprijed, nego nam je potreban i drugi čovjek; potrebni su nam zajedništvo i bratstvo kako bismo bili jači u kriznim situacijama. Dakle, nije teško shvatiti da smo svi zajedno povezani i ovisni jedni o drugima. Na poseban način potrebno je darovati svoju blizinu onima koji su najviše pogođeni pandemijom. Iz krize ne izlazimo isti, nego nas

